

## [Madsen-Mygdal.]

for? Ja, i alle Haandværkerfagene er det i hvert Fald ikke værd at tale for meget om Modsætninger. Desto højere Løn og desto kortere Arbejdstid Svenden opnaar, desto mere tjener Mesteren. Faren ved at gaa for vidt og gaa for voldsomt frem bestaar alene deri, at der ikke kan skaffes Beskæftigelse til de højere Tariffer med tilsvarende Mestersalærer, men ogsaa den Fare, Arbejdsløshedens Fare, er begge Parter, Mester og Svend, fælles om. Nogen egentlig Modsætning er det meget vanskeligt at øjne her.

Op i Industrifagene er Forholdet jo det, at Arbejdsgiverne, for saa vidt som de har Bestillinger, helst strækker sig længst muligt for at faa Fred i de Maaned, hvor der endnu er noget at bestille, og naar der saa om et halvt eller et helt Aar ikke er mere, saa sætter man bare Arbejderne paa Gaden, thi det offentlige bør, efter god socialdemokratisk Tankegang, paatage sig deres Forsørgelse. Deri ligger Forklaringen paa, at heller ikke Industriens Arbejdsgivere er vrangvillige til at slutte Overenskomst, selv om det bliver paa Vilkaar, der er fuldkommen ude af Kontakt med de Prisfaldstider, som vi nu staar midt i.

Det ejendommelige ved disse Forhandlinger, som vi oplever hvert Foraar med tilhørende højtidelige Forligsmæglinger, er jo det, at begge de to Parter, der forhandler og truer med Kamp, i Virkeligheden befinder sig paa samme Side af Stregen; paa den anden Side befinder sig alle de andre, alle de, der ikke er med, men som skal betale, det vil sige alle Forbrugere her i Landet af baade Varer og Arbejdsydelser. Men dem spørges der ikke om, deres Interesser vejer ikke til, hverken i Forhandlingen eller i Mæglingen. Alligevel lader det sig jo ikke gøre helt at skyde dem til Side. Det lader sig ikke gøre, fordi der er en Nemesis i hele dette Spil, og denne Nemesis er netop Arbejdsløsheden.

Den højtærede Statsminister og hans Meningsfæller kan jo nok saa meget sige, at Arbejdslønnen ingen Betydning har, ingen Indflydelse paa Arbejdsløsheden. Ja, hvis ikke den har det, ser jeg egentlig ikke, hvor Grænsen er for Arbejdslønnen. Saa maa Arbejdslønnen kunne sættes paa et hvilket som helst Trin. Dersom ikke Arbejdsløsheden er Faren, hvis Lønnen sættes for højt, saa ser jeg ikke, hvad der skulde skabe en Begrænsning. Saa kan vi alle ønske, at Arbejderne, og vi er jo alle Arbejdere, faar den højest mulige Løn. Selvfølgelig er der denne Nemesis, naar man

slutter Overenskomster, som ikke tager Hensyn til den økonomiske Tilstand.

Og naar vi nu har set — ja, det er jo ikke sket endnu, men nu ventes det nok fra alle Sider —, at ogsaa dette Aars Organisationsforhandlinger er endt med Status quo, ikke fuldt ud, for nogle nogle faa Procents Nedgang alt taget i Betragtning og for andre, de lavest lønnede, nogle faa Procents Opgang, men i det store og hele Status quo, i hvert Fald Status quo i Forhold til de mægtige Prisfald og Indtægtsnedgange, der har fundet Sted i alle andre Erhverv, naar vi med andre Ord praktisk talt bliver staaende paa samme Lønniveau i 1931 som i 1930, det vil sige ganske ser bort fra hele Verdensprisfaldet, alle Levnedsmidlernes mægtige Billiggørelse og hele den kolossale Forringelse af Befolkningens Købeevne, der har fundet Sted og vil finde Sted, ja, saa maa det være mig tilladt at sige, at ingen har Lov til at blive forbavset over, om der ud af alt dette kommer en Arbejdsløshed, som vi ikke tidligere har set Sidestykke til. Det er meget godt, at vi har undgaaet Arbejdskonflikten eller haaber at have undgaaet den, fordi den set fra alle Sider vilde have været fuldkommen taabelig og formaalsløs, men derfor er der alligevel ingen Grund til at istemme en Jubelsang over den Overenskomst, der nu er afsluttet, thi højst sandsynligt betyder denne Overenskomst en omhyggelig Tilrettelæggelse, Forberedelse af en stærkt stigende Arbejdsløshed i den nærmeste Fremtid.

Der kan ikke indvendes noget som helst imod, at Arbejdernes Organisationer søger at fastholde Lønningerne eller at forøge Lønningerne, naar blot Erhvervenes Betalingsevne eller Befolkningens Købeevne svarer dertil, men naar denne Overensstemmelse mangler, kan Følgen kun blive een, een ganske bestemt, nemlig Arbejdsløshed, og under saadanne Forhold bliver en Lønoverenskomst, der svæver oppe i Luften, en stor Ulykke, ikke blot for Erhvervslivet og hele Befolkningen, men ganske særlig for Arbejderstanden, der deles i to Klasser, en Del, desværre stadig aftagende, der holder sig oppe paa en relativt god Afønning, og en anden Del, der stødes ud i Arbejdsløshedens Nød og Elendighed.

Ja, naturligvis, en Tale som den, jeg her fører, er fra et Fagforeningssynspunkt en formastelig Tale, i den socialdemokratiske Presse, og for øvrigt ogsaa i en vis Del af den borgerlige Presse, bliver en Paa-visning af dette simple og selvfølgeligelige Forhold mellem Aarsag og Virkning udlagt som et ondsindet Angreb paa Arbejder-